

Alexia Gănescu

În zbor
spre lumea mare

Ilustrații de Simona Radu-Iacobini

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Capitolul 1

Cine sunt Biscuițel și Ciuf?

Biscuițel este un pui zglobiu de bufniță din specia ciuvică¹. Locuiește, alături de familia lui, în Munții Făgăraș, într-o pădure mixtă, de brazi și alți arbori, în apropierea unei căbănuțe primitive.

Acolo locuiește domnișoara Ana, care este foarte drăguță și iubită de toate animalele pădurii. Este înaltă și are un păr lung, castaniu,

pe care îl poartă, de obicei, împletit.

Îi place să gătească,

iar când pădurea

începe să

miroasă a

vanilie, Biscuițel știe

că îl așteaptă desertul lui

preferat, biscuiții. De aceea a și

primit acest nume de la dragii săi părinți. Domnișoara Ana așază

delicat o farfurie plină

cu biscuiți aromați

la fereastră și privește,

cu ochii ei verzi și veseli,

bufnița pofticioasă. Aceasta

este domnișoara Ana: ocrotitoarea

animalelor.

¹ Cea mai mică dintre speciile de bufnițe; cucuvea pitică. (n. red.)

Acum să revenim la pasărea noastră poznașă. Lui Biscuițel îi place foarte mult ploaia. De fiecare dată privește liniștit, cu ochii lui mari și galbeni, cum picăturile de ploaie se adună pe acoperișul căbănuței și apoi încep să cadă în iarba de un verde crud. Multe păsări îl invidiază pentru penajul lui de culoare gri și maro, cu picățele și dungi fine, albe. Însă, după o ploaie îndelungată, când Biscuițel se scutură de apă, devine un ghemotoc de pene pe seama căruia Ciuf face foarte multe glume.

Ciuf este cel mai bun prieten al lui Biscuițel. Este o buhă inteligentă, care locuiește cu părinții săi în scorbura unui arbore bătrân, mai departe de casa domnișoarei Ana. Lui Ciuf încă îi este teamă de ea, chiar dacă

toți continuă să-i repete că femeia cea drăguță nu reprezintă niciun pericol.

Lui Biscuițel i se pare foarte ciudat și că prietenul său doarme ziua. Cel mai rău e că, din motivul ăsta, nu se pot juca decât seara și dimineța.

Uneori, Ciuf poate fi cam încrezut. Îi place să facă glume pe seama micuțului său prieten. Se așază lângă

el, își înfoaie penele brun-roșcate, cu dungi negricioase, îl privește pe Biscuițel de sus, cu ochii săi mari și portocalii, apoi încep amândoi să râdă, în timp ce Ciuf își agită jucăuș smocurile lungi de pene de pe cap.

Sunt prieteni de nedespărțit, iar Biscuițel nu se lasă niciodată intimidat de statura prietenului său. Sunt diferiți, dar asta nu-i împiedică să petreacă timpul împreună.

Aceasta este casa micuței bufnițe, o pădure de la poalele unor munți magnifici, unde locuiesc multe alte animăluțe.

Capitolul 2

O aripă de ajutor

Biscuițel și părinții săi au fost treziți din cauza vântului puternic ce legăna crengile bradului.

Cerul era plin de nori cenușii, care aruncau din când în când, cu furie, săgeți de lumină orbitoare. Apoi, mai erau și bubuiturile, care-l făceau pe Biscuițel să stea cât mai aproape de mama lui. În scurt timp, a început să plouă cu picături mari care se izbeau cu putere de acoperișul căbănuței domnișoarei Ana. Era o mare furtună. Crengile copacilor se legăneau într-o parte și-ntr-alta, unele dintre ele rupându-se și căzând în noroi. Multe frunze erau purtate de vânt și una-l lovi direct în față pe Biscuițel, care se simțea din ce în ce mai speriat.

Peste câteva ore, furtuna s-a oprit, așa că familia de bufnițe care locuia în brad s-a decis să verifice dacă prietenii lor erau bine.

Odată ajunși în locul unde trebuia să fie stejarul lui Ciuf, Biscuițel a avut un șoc: copacul fusese smuls din rădăcini! Cum era posibil așa ceva? Cum de bradul lor rezistase furtunii, în vreme ce casa familiei lui Ciuf fusese distrusă? Ciuf privea cu tristețe vechea lui locuință, încercând să salveze cât mai multe cărți din grămada de crengi care zăcea pe jos.

— Vai, ce dezastru! exclamă părinții lui Biscuițel.

— Am o idee. Mamă, tată, îi pot ajuta pe Ciuf și pe părinții lui să găsească o casă nouă?

— Ar fi foarte drăguț din partea ta. Noi mergem să verificăm dacă furtuna a produs și alte stricăciuni.

După câteva minute de gândit, Biscuițel exclamă bucuros:

— Urmați-mă! Cred că știu locul perfect unde puteți sta!

***

— Aici este! spuse Biscuițel când au ajuns.

Micuța bufniță privea cu satisfacție familia care-și descoperea cu uimire la noul „acasă“. Un stejar mai mic decât cel vechi, dar foarte frumos, se afla lângă o cascadă spectaculoasă a cărei apă limpede cădea peste o pătură de mușchi. Acest loc minunat se afla chiar în fața casei domnișoarei Ana, foarte aproape de bradul lui Biscuițel.

— Ei, ce credeți?

— Ne este puțin teamă de cine locuiește în căbănuța aceea, dar, dacă voi spuneți că este o ființă prietenoasă, cred că ne putem adapta. Mulțumim, Biscuițel! Abia așteptăm să locuim aici! spuse tatăl buhă.

— Cu plăcere! Este bine să ai prieteni aproape.

— Îmi este dor de casa noastră! exclamă Ciuf.

— Bufnița mea, acasă este locul unde suntem împreună. Nu contează unde ne aflăm. Până la urmă, îi putem spune „acasă“ și unei vizuini, dacă vom fi nevoiți vreodată să locuim acolo, îl liniști mama buhă.

După câteva chicoteli, Ciuf a adormit liniștit în mijlocul scorburii. În tot acest timp, Biscuițel i-a ajutat părinții să mute unele

LIBRIS

We know
books

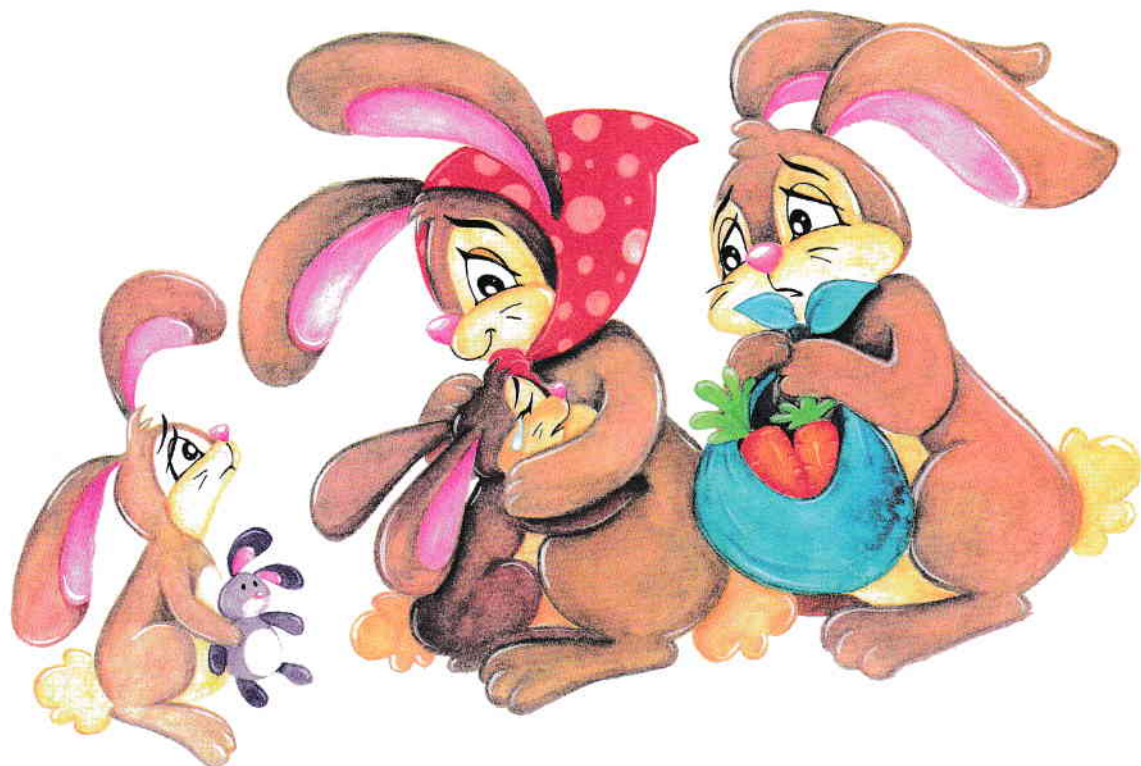
lucruri din vechea casă, după care a plecat să afle ce au părinții lui.

— Văd că avem vecini noi! remarcă mama ciuvică.

— Da! Cred că am avut o idee grozavă! spuse mica bufniță, plină de mândrie. Dar voi ce ați aflat, a mai provocat furtuna și alte neazuri?

— Din păcate, da, răspuse mama ciuvică cu un oftat. Vizuina unei familii de iepuri s-a inundat și un stup a căzut dintr-un copac, iar albinele muncesc de zor să construiască altul.

— Am dat și peste o ciocănitoare îmbufnată și un urs furios, adăugă tatăl lui Biscuițel.

Capitolul 3

Un mare mister

Biscuițel și Ciuf erau foarte bucuroși că sunt vecini. Toamna a sosit repede și a veștejit frunzele stejarilor, care au început să-și scuture ghindele pe pământul umed. Unele păsări au plecat din pădure, în căutarea unor ținuturi mai însorite și mai călduroase. Cuiburile părăsite urmau să fie cu siguranță distruse unul câte unul de vânt, ploaie și zăpadă, așa că, la întoarcere, păsările călătoare aveau să fie nevoite să-și construiască altele.

Totuși, ceva era ciudat. Cele doua bufnițe o vedeau în fiecare dimineață pe domnișoara Ana plecând pe o cărare din spatele casei.

— Ciuf, vrei să ne jucăm de-a spionii? Hai să o urmărim pe domnișoara Ana!

— Bine, dar nu pot întârzia prea mult, știi că se apropie momentul să merg la culcare.

Și așa au pornit ciuvica și buha pe urmele vecinei lor. Cărarea era destul de lungă și liniștită, dar ducea către un loc nemaipomenit. Într-un luminiș se afla o căsuță mai mare unde copiii munților băteau drum îndelungat pentru a învăța lucruri noi. Biscuițel și Ciuf au fost foarte mirați să afle că vecina lor era cea care-i învăța pe copii.

Bufnițele s-au așezat la geam și au privit. Prin fereastră puteau vedea o cameră mare, cu mese în jurul cărora stăteau mai mulți copii, cu toții ascultând-o pe domnișoara Ana. În spatele ei se afla o tablă mare, neagră, pe care scria, din când în când, cu o bucătică de cretă albă.

